

Vyprávění o zatčení a výslechu ve věci Charty 77

Ladislav Hejdánek

◆ vzpomínka, česky, vznik: leden 1977

◆ memory, Czech, origin: leden 1977

Přepis ze zvukové nahrávky

Typ přepisu: doslovný

Zdroj: s1.flac

Název: Rozhovor s Ladislavem Hejdánkem o výsledku z roku 1977

Účastníci: Ladislav Hejdánek, dcera L. Hejdánka

Celková délka záznamu: 00:38:53

Začátek přepisu: 00:00:00

Konec přepisu: 00:38:53

Délka přepsané pasáže: 00:38:53

Poznámka: Nesrozumitelný text nebo text, jehož správnost nebylo možné ověřit, je vyznačen žlutým podbarvením.

Text:

Ladislav Hejdánek:

Tak to mohlo bejt asi 9 hodin, kdy mně volá z vrátnice, že tam mám návštěvu a že předá vrátnej. No, a pak zřejmě mu řekli, že ne, tak... tak ne, že prej mám přijít tam. Pokračoval dál, nepředal nic. No, tak samozřejmě mně už bylo jasný. No, a tak jsem to tam řek **Švar...** **Švarcovi**.

Dcera L. Hejdánka:

[00:00:28].

Ladislav Hejdánek:

No, ta předtim.

Dcera L. Hejdánka:

Ale říkala ti to.

Ladislav Hejdánek:

No, ale to nic nepřišlo. No, ta volala přece... mně volala.

Dcera L. Hejdánka:

No.

Ladislav Hejdánek:

No, se mnou.

Dcera L. Hejdánka:

Takže jsi to věděl.

Ladislav Hejdánek:

Co by mně řekla? No proto jsem věděl, že byli tady, no, ale... no, ale jaksi to bylo... pak to trvalo... čoveče, já jsem furt čekal, že hned přijedou, a vono nic, až v 9 hodin někdy. No, tak jsem tam přišel do vrátnice a tam byli dva v uniformě, a jestli jsem ten a ten a: „Tak, pane Hejdánek, a budete hned s náma.“ A já jsem říkal: „Ale, ale, a copak?“ „No však vy víte. Už jste to dostal.“ Já jsem říkal: „Já jsem nic nedostal, to mně musíte teda něco říkat.“ On mával jakousi vobálkou, že má v ruce. Já jsem říkal: „No, já jsem nic nedostal.“ On říká: „No, tak... tak se voblečte a pudem.“ Já jsem říkal: „No moment, to já nikam nepudu, vy mě můžete předvíst...“ „No, tak vidíte!“ Já říkám: „Moment, vy mě můžete předvíst, když se něčeho dopustim, nebo když zjistíte, že nemam

občanskou legitimaci, nebo když je nějaká jiná závada. Laskavě mi řekněte, proč mě teď předvádíte, jaký je důvod.“ „No, to my přece nevíme, my máme příkaz.“ Já jsem říkal: „No, tak právě proto mně ten příkaz musíte ukázat.“ „Vy jste ho dostal.“ Já jsem říkal: „Ne, nedostal. A já s váma nepudu. Když mně neukážete příkaz, nepudu.“ „My se s váma bavit nebudeme.“ Tak jsem říkal: „No, to... to já nevím, jestli se se mnou budete... to se se mnou nemusíte bavit, ale já s váma nepudu, pokud mně...“ No, a mezitím teda ten jeden to vytáh, dal mi to přecíst, tam skutečně byl příkaz k předvedení.

Dcera L. Hejdánka:

A důvod?

Ladislav Hejdánek:

Důvod? Že mě... a bylo tam napsáno: „Důvod vám bude sdělen.“ Jo? No, tak jsem říkal: „No tak to prosím, to je jiná, tak to je...“ „Tak vidíte!“ Říkám: „No, ale teprva teď jste mi to ukázal, tak se nesmíte divit. Tak, a já se pudu teda převlíct, za chvíli jsem tady.“ „No, tak to já pudu s váma,“ řekl ten jeden. Tak šel se mnou. Říkám: „My musíme jít ovšem ještě nejdřív do druhého patra, tak podťte se mnou.“ A šli jsme pěšky. Co já mu budu ukazovat, kudy se jezdí, že? Šli jsme pěšky, von se zadejchal, já taky. A šli jsme rychle. A tam jsem šel za Radovou, Radová tam nebyla, tak Kaň... Kaňkovou, Kaňková tam byla sama, měla jeden telefon, položila ho, okamžitě druhé telefon, položila ho, zas eště někdo tam přišel. No, a pak konečně teda jsem jí říkal: „Helejte, paní... paní Kaňková, vyřídte, prosím vás, paní Radový, že mě tadydle teda pánové předvedli, musím votad' okamžitě vodejít, my jsme tam rozdělali nějaký práce, kerý musíme teď skončit. A kdy se vrátím, nevím, tak jenom to vohlašuju, tak jí to sdělte, jo?“ Koukala, no. Takže to byla první věc. Ne, druhá věc. První věc, to už koukali na to lidi, to je tady taky, tak tohle bylo druhý. No, pak jsem přišel... pak jsme šli teda kolem k zadnímu výtahu, sjeli jsme dolů do suterénu a já jsem tam šel za... za **Svarcem**, ten pochopitelně už věděl, že, to jsem mu předem řekl, vo co asi de. A tak... a ten šel zas samozřejmě za mnou až dovnitř, že, a to, tak jsem každému ukazoval teda, jak to... jak jsem předváděn. A... a říkal jsem mu: „Hele, heleď se...“

Dcera L. Hejdánka:

Žes mu přived policajt policajta, jo? (smích)

Ladislav Hejdánek:

No. (smích) „A tak podívej se, tadydle já... mě tady předváděj, já musím hned vodejít, tak holt to nějak budeme muset... no, ale...“ Von říkal: „No počkej, to přece nemůžem, to by se všechno zkazilo, musíš mi ještě říct tohle a tohle a tohle.“ A tak jsem mu to tam všechno vykládal, úplně teda, jo, vod začátku jsem mu říkal, co se má vodevřít, co se má vodevřít. A policajt tam stál u toho a se zájmem přihlížel. A tak jsem mu tam říkal: „No, a tohle nech teď půl hodiny... půl hodiny běhat a potom až po půl hodině to trošičku malinko přiškrtíš, vodevřeš... vodevřeš vzdušnej ventil a necháš to.“ My jsme skutečně regenerovali, jo? „A ne... necháš to potom dvě hodiny... dvě hodiny vyplavovat.“ A von se teď začal s policajtem bavit a já jsem říkal: „Tak já se du voblíct.“ Šel jsem se voblíct. První, co jsem udělal, že jsem zavolal domů. No, a voblík jsem se. No, a když už jsem tam byl delší dobu, tak Karlovi to došlo, že už pomalu asi pudu, a tak přišel: „Hele, počkej eště, než pudeš, pojd' mně to říct ještě jednou, já jsem z toho úplně blbej.“ (smích) Tak jsem mu to zopakoval všechno ještě jednou, co má dělat a tak dál. A říkal jsem: „Dál nic, nic. No, až se vrátím, tak to doděláme, dál nic nedělej.“ To jsem dělal jako hogo fogo, jo? Von říkal: „No jo, to já... to já... to je jasný. No ale, to se stejně... nemůže se to zkazit nějak všechno a tak? Jo? A... a nenechávejte ho tam dlouho,“ nebo „nebud' tam dlouho, koukej se brzo vrátit, poněvadž, čověče, tady... tady přece tohle nemůžeme takhle nechat v tomle stavu.“ No, a pak se vobrátil na něj, že? Ted' jsem říkal, že to na mně nezáleží. „Nenechávej ho tam dlouho...“

Dcera L. Hejdánka:

On mu tykal?

Ladislav Hejdánek:

„Nenechávejte. Musíte ho pustit zpátky, nebo tady nebudem vůbec topit, tady... tady bude zima v celém baráku.“ Jo? No, a tak pak... pak jsme jako vodešli, zase se... samozřejmě, že jsme šli do prvního patra a pak zas pěšourem po schodech dolů a tak, jo, tak po cestě halda lidí. A krásný je teda... už mezitím ten poprach... poprask, poněvadž to trvalo půl hodiny, než jsem se dal do po... poprask, takže lidi už byli vyčumělí a já jsem dycky někoho pozdravil, třeba: „Ahoj! Ahoj!“ (smích) Třeba šofér, jo? (smích) Víš? No prostě poprask takovej, a kor když jdeš, jo? (smích) Bylo to docela půvabný, no. No, a tak přijdu ven a teď ten druhý tam už není u vrátnice. No, a já jsem povídal: „Tak to von už šel domů?“ A von říkal: „Ne, to von je venku.“ A teď jsem přišel venku a von tam, čoveče, auto a... a kromě řidiče tenleten, co... co tam čekal, pak tenle se mnou ještě, čili tři mě vezli do Ruzyně, no. Já myslel, že mě vodvezou hned, to jsem ještě říkal, když zavíral dvířka teda, abych prej nevypad, já jsem říkal: „No dyť tak daleko nejedem, ne?“ „No, tak moc daleko ne.“ No, ale teda nikoli do Bartolomějský, to nebylo, tak mě vodvezli až do... do tý... do... A nejkrásnější bylo, když jsme tam přijeli, tak šofér říkal: „Hele, a nevíš, kde to vlastně je?“ A on říkal: „No, tak se někde zeptáme.“ Já jsem říkal: „Pánové, tadydle kupředu.“ A tak von tam zabočil a já jsem říkal: „Ne, tam dozadu, tam dozadu.“ „Ale to snad bude tady.“ Já jsem povídal: „Ne, ne, tady je... tady je experimentální stanice zemědělská.“ To jsme tam přijeli, skutečně cedule tam byla. Takže já jim radil, kudy mě mají vízt. (smích) To byla největší sranda na celý věci. No, a pak tam zajeli dozadu a teď – kam teď? Já jsem říkal: „Já myslím až dozadu.“ Ne, tak za... zas blbě. No, tak až nakonec... teda jezdili jsme tam furt vo... vo sto péro, až... až nakonec tam...

Dcera L. Hejdánka:

Oni tě neposlouchali?

Ladislav Hejdánek:

No, voni si mysleli, že jim říkám naschvál blbě, víš? A nakonec teda tam přivedli, no, a... a předali mě, že, počkali ještě se mnou. Teď tam ta... ta čekárna byla plná, ovšem kdo to byl, těžko říct. Tam možná, že to byli nějaký právníci, jo, vypadali. No, mohli to bejt taky disidenti a mohli to bejt právníci.

Dcera L. Hejdánka:

To mohli být právníci-disidenti. (smích)

Ladislav Hejdánek:

Taky, no, jo – (smích) – to mohla bejt kombinace. No, takže celkem rychle to... během asi deseti minut, ani ne, si pro mě přišel chlap a už venku se ptal, že chce pana Hejdánka, jo? A pak vlez dovnitř: „Kde je?“ Tak vlez dovnitř a já už jsem stál a říkal jsem: „Tak to jsem já,“ jak jsem slyšel skrz dveře, jo? No, tak von si mě jako vodved. No, a vyvez si mě nahoru do toho štvrtýho patra, kde jsou ouřadovny, a do toho svýho brlohu. No, a tam mně říkal: „No, tak víte, proč tu jste?“ No, a já jsem říkal: „No nevim. Ttam je napsáno, že důvod mně bude sdělen.“ A von říkal: „No, tak... hehe hehe,“ zasmál se, „hehe, důvod bude sdělen. No, Charta.“ Já jsem říkal: „No tak dobře. A eště mně řekněte, jak se menujete.“ A von říkal: „Podplukovník **Kohl**.“

Dcera L. Hejdánka:

Kohl?

Ladislav Hejdánek:

Kohl, no. Což jsem samozřejmě hned zapomněl, ale pak když to tak musí napsat, kdo to psal, že, tak jsem si to znova přečet. Tak jak to přečtu, já si pamatuju, ale když to řekne, tak si nepamatuju,

kdyby to řek pětkrát. No, a tak dobrý. Tak jsem mu pak říkal „pane podplukovníku“, von mně říkal „pane doktore“. To je novinka.

Dcera L. Hejdánka:

Bylo... bylo... bylo to na úrovni?

Ladislav Hejdánek:

Bylo to na úrovni.

Dcera L. Hejdánka:

Jo?

Ladislav Hejdánek:

Bylo to na úrovni. Až několikrát jsem mu řekl: „Drahej pane.“ A on se zachechtal a říkal: „Ale vážený pane doktore!“ Já jsem říkal: „Vodpusťte, vodpusťte, měl jsem říct ‚drahý pane plukovníku‘,“ když je podplukovník. (smích) Takovýdle fóry tam teda jako. Ale to už bylo pozdějc, to bych pak zapomněl, tak jsem to řekl hned teď. No, a tak mi říkal: „No, tak podívejte se, tak nejdřív si o tom pohovoříme, co... co teda... kdo vám to dal. A vy jste to podepsal, že jo?“ A já jsem říkal: „Jo, já jsem to podepsal a nic jinýho vám neřeknu.“ A von říkal: „No počkejte, to musíte, tady vám ře... řeknu několik otázek a upozorňuju vás – počkejte, neříkejte, neskákejte mi do řeči – upozorňuju vás na to, já vás musím poučit, že...“ a teď mě poučoval, co je mými právy a mými povinnostmi a do toho teda taky křivý svědectví. A von říkal: „A když se vás zeptám, tak mně musíte říct pravdu. Když mně neřeknete pravdu, tak je to křivý svědectví.“ Já jsem říkal: „To jste na vomylu. Křivý svědectví je, když vám řeknu nepravdu, ale když vám řeknu... neřeknu pravdu, tak to žádný křivý svědectví není.“ A on říká: „Ne, ne, to musíte říct pravdu.“ Já jsem říkal: „Nemusim, nemusim říct nic.“ A on říká: „To byste byl obžalován.“ Já jsem říkal: „Ne, když neřeknu nic, tak se vyvaruju obžalování z křivýho svědectví.“ (smích) A on říká: „No, víte, já vám to neradím.“ Já jsem říkal: „No bodejť, kdybych měl dát na vaše rady a... a...“ (smích) „Ne, já to myslim docela vážně.“ Já povídám: „No já taky.“ „Podívejte se, dyk můžete to říct narovinu, jakýpak takový všelijaký vytáčky.“ Já jsem říkal: „Já se nevytáčím, já vám říkám, že... docela narovinu, že vám nic neřeknu.“ (smích) No, a takle. A jemu to bylo zřejmě takový blbý, a tak tam prostě nakonec... furt si tam psal takový... já jsem třeba řekl, že vodmítám výpověď, a von tam začal vypovídat, dlouze tam prostě za mě formuloval ve... ve štyrech řádkách, že vodmítám výpověď, takový... víš? Jsem říkal: „Hm,“ se tvářil. A von dycky na mě: „Jo? Jo?“ Já jsem říkal: „No, tak když myslíte.“ A takle. (smích) A neřek jsem mu, že to nepodpíšu. (smích) Jo? A když jako jsem mu to řekl, tak ovšem on právě, to byla nejkrásnější věc... já skáču, no, to je fuk... když to končil, tak teď zjistil, že už má úplně malinkej kousek papíru. „Tak. No, ale nějak to tam vrazíme.“ A teď tam napsal: „Vyšetřovatel, vy... vy... vy... vyslýchaný a svědek.“ A teď mu to akorát vyšlo a on říkal: „No... no, ten podpis se tam ještě vejde.“ A já jsem říkal: „Víte, ale tak musíte založit ještě třetí stránku, páč já to nepodpíšu. Až se tam... napíšu tam svý vyjádření a k tomu se pak podpíšu. A to svý vyjádření, to by nebylo dobrý na druhou stranu, to bude potřeba založit.“ „To jste měl říct hned, že to nechcete podepsat.“ Já jsem říkal: „Dyk jste se mě neptal.“

Dcera L. Hejdánka:

A jak to, že to bylo na celou stránku?

Ladislav Hejdánek:

No prostě na pr... dvě strany tím popsal.

Dcera L. Hejdánka:

Co napsal?

Ladislav Hejdánek:

No dlouhý povídání.

Dcera L. Hejdánka:

Že odmítáš svědectví?

Ladislav Hejdánek:

No, na první straně jsou jenom... jenom všechny možné data, že, jak se jmenuju, jak... kde jsem se narodil, kdy jsem se narodil, kde pracuju, jako co, a já nevím co všechno, a kolik mám dětí, no to tam není, ale že jsem ženatý a... a já nevím co. No, a pak je tam první otázka položená, a odpověď už by se tam nevešla, už byl na konci stránky. Takže odpověď byla na druhé stránce. No, a já jsem... já jsem mu odpověděl... odpověděl teda, že odmítám odpovědět. No, a řekl jsem mu... jo, a von ještě jako: „Co si myslíte, že to je tak jednoduchý jenom to vod... odmítnout?“ Já jsem říkal: „No, je to přesně podle zákona. Nemoh byste mně pu... pučit trestní řád, máte ho tady?“ A von to, čoveče, tentokrát to měl všechno pohromadě u sebe, tak hned mně dal knížku, kde tam byly všechny trestní předpisy, a tak jsem to tam nalistoval a říkal jsem mu: „No tak vidíte, tadyhle...“ A von už začal psát. Já povídám: „A co to tam píšete?“ „No, píšu, že... že jste požádal o zapůjčení trestního řádu, abyste si... jak to mám říct... abyste si...“ Já říkám: „No jak chcete, no.“ „...abyste si osvěžil... kerej paragraf to tam čtete?“ Říkám: „Stej.“ „...abyste si osvěžil stej paragraf...“ A tak dále. Tak to tam... takovýdle pindy tam psal, jo? (smích) No, a tak. No, tak... tak jsem do toho to a říkal jsem: „A podle paragrafu... paragrafu 100, odstavec 2 užívám práva odmítnutí výpovědi.“ „No, a moh byste to zdůvodnit?“ Další, hned napsal: „Moh byste to zdůvodnit?“ A já jsem povídal: „Zdůvodnění je obsaženo v § 100, odstavec 2. Nemám, co bych k tomu dodal.“ Tak to tam... tak to tam takhle zase napsal, jo? Pak další otázka je, co... jo, jestli ten... ten...

Dcera L. Hejdánka:

Hele, počkej, já jsem si myslela, že podle zákona je každý občan povinen vypovídat, pokud se to netý... pokud by tím neuškodil sobě nebo blízkým příbuzným.

Ladislav Hejdánek:

No, to je přesně ten § 100, odstavec b). Odstavec a): Pokud... pokud by tím uškodil osobě sobě blízké. A odstavec... ne. Odstavec a) je, že může odmítnout... kruci, já si teď nemůžu vzpomenout, z jakýho důvodu, to pak najdu třeba. A odstavec b) teda, to je ten druhý, odstavec 2 je, pokud by tím uškodil sám sobě nebo osobě sobě blízké.

Dcera L. Hejdánka:

To znamená i přítel?

Ladislav Hejdánek:

Ne, to... voni to vykládají... to tam není, co to je, ale voni to vykládají, že to je pouze manželka, nebo dítě, nebo otec, nebo něco takovýho. Já nevím, jestli... někdo jenom manželka.

Dcera L. Hejdánka:

No, ale i když tam máš být jako svědek, nikoli jako obžalovaný?

Ladislav Hejdánek:

No.

Dcera L. Hejdánka:

Tak jak jsi mohl odmítnout teda výpověď?

Ladislav Hejdánek:

No, protože kdybych vypovídal, tak si... zhorším si to, přivodím si stíhání, poněvadž já jsem v tom namočenej. To jsem neřek, ale protože to tam je napsáno, že si tím přivodím stíhání, tak jsem jenom řekl: „Podle § 100, odstavec b).“

Dcera L. Hejdánka:

Ale to stíhání ty si můžeš přivodit už pouhým tím, žeš to podepsal.

Ladislav Hejdánek:

No právě proto.

Dcera L. Hejdánka:

Takže si nepřivodíš, to už stejně máš.

Ladislav Hejdánek:

No ne, no tak tím pádem už k tomu nic nebudu dále vypovídat.

Dcera L. Hejdánka:

Tak já nechápu v tom případě, proč tě předváděj jako svědka, když jseš v tom namočenej.

Ladislav Hejdánek:

Protože mě chtějí zaplíst do křivýho svědectví.

Dcera L. Hejdánka:

Oni si můžou obžalovaný navzájem svědčit?

Ladislav Hejdánek:

No můžou, samozřejmě.

Dcera L. Hejdánka:

Můžou, jo? Aha, tak to je jasný.

Ladislav Hejdánek:

No, a zejména proto, že ze svědka velmi snadno se člověk stane vobžalovaným. (smích) To je strašně jednoduchý pro ně, že? Von mně... von mně tady tvrdí, mně... mně říkal: „No, my nemáme přece zájem... my nemáme... nemáme zájem stíhat všechny, co to podepsali, co se nech... co nechali zneužít svého podpisu.“ Já jsem říkal: „Vo žádný zneužití nejde. Že nemáte zájem, to chápu, a zejména ne zatím, to jest do bělehradský konference.“ (smích)

Dcera L. Hejdánka:

(smích) Co von?

Ladislav Hejdánek:

No, co von? Von se dycky... ne, von celkem byl formát, von... von až na to, že neu... neuměl moc psát...

Dcera L. Hejdánka:

(smích) Tak to nemůžeš po něm chtít.

Ladislav Hejdánek:

No jistě, podplukovník, ten... to jo, von furt jako říkal, že by tam měli mít nějaký ty... nějaký písáčky, ale že furt nemaj. Já jsem říkal: „No...“

Dcera L. Hejdánka:

A byli jste v místnosti jenom vy dva?

Ladislav Hejdánek:

Mhm.

Dcera L. Hejdánka:

A jak to, že tam byly podpisy pro něj obžalovanýho a svědka?

Ladislav Hejdánek:

Protože von pak dycky vyběhne ven a požádá někoho, aby... aby to tam šel podepsat.

Dcera L. Hejdánka:

Podepsat jako... jako svědek?

Ladislav Hejdánek:

No, že... že... že prostě von je... to nepodpisuje, co se tam to, nýbrž že jsem to podepsal já a von spolu, že to není a tak dál.

Dcera L. Hejdánka:

Jo. Jo. Hele, a když jsi tam byl předvedenej jako svědek, jak to, že tam napsal „obžalovaný“ teda?

Ladislav Hejdánek:

Ne, „jako svědek“ tam je. Já jsem řek vobžalovaný?

Dcera L. Hejdánka:

Jo? Ty jsi řekl, že tam je von, svědek a vobžalovaný.

Ladislav Hejdánek:

Ne, já jsem říkal svědčíci, nebo... nebo svědek.

Dcera L. Hejdánka:

Ne, tak to si můžeš pustit.

Ladislav Hejdánek:

Jo, no tak dobře, tak to... to jsem se teda zmejlil, no. Co? Aha, to je jedno, to je slyšet dobře. No, a pak... pak se mě ptal teda, jestli je to... no, tak vono ještě bylo řečí mezi tím, že říkal: „Tak vy vopravdu nechcete nic říkat?“ Já jsem říkal: „Podívejte, já se s váma klidně budu několik hodin bavit vo obecných věcech.“ „To si můžete strčit za klobouk, vo to nemam zájem, já chci fakta.“ Já jsem říkal: „No, a právě fakta vám říkat nebudu. Já vám můžu zdůvodnit, proč jsem to podepsal, proč to považuju za výborný... výbornej text, proč mám za to, že je nejvyšší čas, aby něco takovýho se dělalo, to vám všechno můžu říct. Jo? Ale fakta, to vode mě nechtějte.“ No, a takhle jsme se ještě párkrát to. No, a von říkal: „No, ale to aspoň byste mně moh říct teda, to... je to váš podpis teda?“ A teď vytáh... vytáh ten... tu kartičku, na kerou já jsem podepsal, že souhlasim a tak dál. Voni to všechno sbalili, čili nejenom seznam, nýbrž skutečně ty... ty podpisy. Čili to se bude muset zřejmě podpisovat znova, jo, aby teda to bylo jistý, no. Zřejmě teda teď má každej možnost, když vidí, že to maj policajti, tak... tak říct: „Ne, já jsem to nepodepsal, to není můj podpis,“ nebo já nevím co, že jo, rozumíš, anebo se s nima domluvit, že teda ho nebudou stíhat, budou na něj hodný, když to zniče... když to jako považuje za zničený a tak dál. A voni tím budou teď tvrdit: „A helejte, a tydlecty jsou uvedený a voni to vlastně nepodepisovali,“ že? To já myslim, že to se vo todle taky pokusej. No samozřejmě že takovýdle dycky se nějaký najdou. No, ale to je... to je ce... celkem fuk. Voni to maj prostě všechno. No, tak mi to ukázali. No, a teď kupodivu mou rukou tam je

napsáno to původně a pak je... „topič“ je tam přeškrtnuto a jinou rukou je připsáno „filosof“. Já jsem říkal: „Helejte, tam někdo na tom dělal korektury.“ „No to my ne, to my ne. Vidíte, a takhle vás chtěj zneužívat – voni tam škrtili vaše skutečný zaměstnání a napsali tam, co jste byl dřív.“ Já jsem říkal: „No, vono to pravda je, víte, voni škrtili zaměstnání a napsali tam povolání.“ (smích)

Dcera L. Hejdánka:

(smích) Pochopil, vo co de, jakej je to rozdíl?

Ladislav Hejdánek:

Vono je to vo... To nevím, no, plukovník, to nemůžeš zas... přílišné nároky nemůžeš klást. No, a několikrát zdůraznil, že tak blbej není, při jakýsi příležitosti, jo? (smích) No, a... tak to jsem pře... tak von... von pak říkal: „No, tak to taky zapíšeme tady. Tak: ‚Předložený... předložený...‘ Co to je? Je to A5? Je to A5?“ Já jsem říkal: „Jo, je to A5.“ Říká: „Víte to určitě? Víte to?“ Já jsem mu říkal: „Jo, A4 je normální kancelářskej, A5 je poloviční, A6 je ten maličkej – korespondenční lístek.“ A on říká: „Tak jo, tak ten na papíře A5...“ je mým... mým rukopisem, mou rukou je... je jaksi napsán... napsáno, že souhlasím s Chartou 77, a je tam můj vlastnoruční podpis a... a má adresa. A teď byla chvíle: „No, a jak bysme tam,“ prej „todle napsali, jak bysme to todle? No, ale jedno nevím, kdo tam...“ nebo: „Jedno je mi divný,“ tam napsal, „Jedno je mi divný,“ kdo tam opravil mé zaměstnání, mé skutečné zaměstnání, kdo tam opravil, kdo tam přeškrtnul mé skutečné zaměstnání a místo toho napsal slovo „filosof“. (smích) Slovo „filosof“!

Dcera L. Hejdánka:

A ještě jestli bylo se „s“ nebo se „z“?

Ladislav Hejdánek:

Čoveče... no, teda napsaný tam bylo „s“, na tom přepsaný. A von říkal: „No, víte, to... to ten, co jste mu to dal, tak ten to tam potom vopravil.“ Já povídám: „Anebo někdo jinej. Anebo někdo jinej.“ „Ale my ne, my ne!“ (smích) No, a... počkej, no. Tak to tam teda... todleto tam jako zas zapsal, že? A že jsem jako... že to uznávám, že to je moje. No, a dál: „A kdo vám... kdo vám to dal a komu jste to vodevzdával?“ Já jsem říkal: „No, to vodmítám vodpovědět. No, tak dále na to vodmítám... vodmítám vodpovědět.“ „A už mi na nic nevodpovíte?“ A já jsem říkal: „Ne, už vám na nic nevodpovím. Jedině na obecný věci. To kdybyste chtěl, nějaký ten posudek, posudek k tomu nebo tak, to klidně.“ A von říkal: „No, tak: ‚A na další otázky odmítá mi již odpověď, takže další otázky jsou bezpředmětné.‘“ Já jsem mu tam ještě říkal: „No, tak... takže jsou bezpředmětné další otázky znova vopakovat.“ No, to je jedno, no, teď nevím, jak už to tam pak napsal. On to dycky psal nejdřív na papír rukou a pak to přepisoval na stroj, aby... no, podplukovník, to víš. No, a... no, a teď to takhle... takhle to tam všechno jako se vypisuje, že, dycky je jeho otázka na dvě a čtvrt řádky, teď tam mezera, že, zas... zas moje vodpověď, kterou si takhle formul... takže zas byla další stránka popsaná, akorát se mu tam vešly ty podpisy, no. No, a teď já jsem říkal, říkám: „Prosim vás, dejte ještě třetí,“ načež von tam založil třetí a teď to... teď to jako... strana: „Na žádost... na žádost svědka založena třetí strana, aby napsal své vyjádření, které chce napsat vlastnoručně.“ A vytáh to ze stroje. A já jsem říkal: „A to myslíte, že já to budu psát na každé z tech pěti papírů? Když to napíšu na jeden s průklepem, to přece nebude vidět. Dejte to tam zase zpátky do...“ „No, to jste moh... dyk... tak teď je tam ‚vlastnoručně‘.“ Já povídám: „No dyk já to napíšu vlastnoručně na tom stroji.“ (smích)

Dcera L. Hejdánka:

(smích) Jo, to se píše vlastní rukou.

Ladislav Hejdánek:

No, takže von to tam dal zas znova do stroje a napsal: „Kvůli čtivosti,“ nebo já nevím, „čitelnosti kopií píše na stroji:“ (smích) No, a teď jsem teda... teď jsem tam napsal, že: „Protože podle svého...“

Dcera L. Hejdánka:

Hele, a když se dělá takovádle výpověď a je tam několik stránek, musí se podepsat každá stránka?

Ladislav Hejdánek:

Ano.

Dcera L. Hejdánka:

Že jo? Já si myslím.

Ladislav Hejdánek:

Ano.

Dcera L. Hejdánka:

Aby nemohli potom...

Ladislav Hejdánek:

U každé stránky. A on mi právě první stránku dal, abych ji podepsal. Já jsem si ji poč... pečlivě přečet a vodhrnul jsem jí. Von si toho nevším. A pak mi dal druhou. Já zas jsem tam přečet, zas jsem to vo... A von říkal: „No, tak teď to tadydle podepište.“ Já jsem říkal: „No, prosím vás, založte tu třetí, jo, páč já tam... tam se podepíšu pod svý vyjádření, ale tohleto podpisovat nebudu.“ „No, to jste nemoh říct hned?“ Já jsem říkal: „Dyt' jste se mě neptal.“ No, a tak teda... já jsem tam pak sed ke stroji a napsal jsem: „Protože podle svého nejlepšího vědomí a svědomí jsem toho názoru, že Charta 77 je v naprostém souhlasu s naší... s československou ústavou, s našimi zákony a zejména s nedávno ratifikovanými oběma pakty, odmítám podepsat protokol o výpovědi a protestuju proti tomu, že celá záležitost se stala předmětem policejního vyšetřování.“ A podepsal jsem se, čímž to skončilo. Von byl velice kulantní, velice slušnej, ještě říkal – nevím, jestli tomu mam tak rozumět – říkal: „Podívejte se, jak s váma jednáme. A proč vy jste na nás takovej zlej?“ A já jsem říkal: „No, jednáte se mnou slušně, až na to, že se mnou nemáte co jednat.“ (smích) Přece jak to, že tohle vyšetřujete? To vy nemáte skutečný zločiny na vyšetřování? Todle není žádná...“ „To si vy myslíte.“ Já jsem říkal: „No, to... to nejenom já si myslím, to vy... vy nejste schopni mně prokázat, že... že na tom něco je.“ Všecko, co tam je, to prej... to prej jsou... to... to prej jsou pomluvy našeho státu. Tak jsem říkal: „Helejte se, jestli jde o nějaký pomluvy, tak urážky a pomluvy jsou ve včerejším Rudým právu a nikdo se nedovolá práva z těch, který tam jsou uráženy a pomlouvány, jo? Tadydle – ukažte mi jedinou pomluvu. Všecko, co se tam říká, je pravda. A já vám sám z rukávu vysypu dycky několik případů, který...“ A začal jsem mu tam líčit... začal jsem mu tam líčit, jak jeden můj známej farář byl... byl... ztratil souhlas a neuvedl se mu důvody. A von říkal: „No, přece podívejte se, tak když mně řeknou, že jsem neschopen zastávat úřad vyšetřovatele, no tak prostě si puďu hledat jiný zaměstnání.“ Já povídám: „Jo? A když vám neřeknou proč, tak prostě pudete, sklapnete kufry a jdete si hledat a jste zticha, jo?“ „No ne, no nějaký důvod by musel bejt.“ „No vidíte, a tady právě žádný důvod uvedenej nebyl.“ „Ale prosím vás, to mně nevykládejte.“ Já jsem říkal: „Helejte se, chcete se přesvědčit, nebo nechcete?“ „Na to já nemám čas.“ Já jsem říkal: „No, tak neříkejte, že to není pravda a že tomu nevěříte. V Německu nikdo nevěděl o koncentračních táborech a teď se tomu strašně lidi divili. Já vám říkám, že tady nějaký farář ztratí souhlas a že se mu po třech letech neřekne důvod proč a vy tomu nevěříte a přesvědčit se nechcete. No vidíte. Pak budete říkat: „Já to nevěděl.““ Já jsem mu tam takovýdle kapky dával. Jo. „Nebo jiný – tam je všich... všeobecné právo na vzdělání. Tenhle farář má dvě děti, má vynikající dceru nadanou, která udělala skvěle zkoušku, že... že předseda... předseda té komise říkal: „Deset let jsme tady takovýho kandidáta neměli na... na to.“ Těšili se, až tam přijde, okamžitě

přijmou. Do druhého dne přišla tam... přišel tam příkaz, že...“ Cože? Dyt' to je všechno slyšet, čoveče, to bys koukala, jak je to slyšet. „...že... že to... že ji nemůžou přijmout, protože prostě na tom není zájem. Nikdo nezná důvod, ani... ani na fakultě tam vodborná komise neznala důvod, ani ten profesor neznal důvod, ten sklapne kufry, poněvadž samozřejmě kdyby něco v tom začal šťourat, tak ho vyrazíte.“ A furt jsem mluvil jako „vy“, jo? A von: „To mně se to netejká,“ jo, a tak. „...tak ho vyrazíte. To je těžká práce.“ A to já nevím, ještě jsem mu... pak sebe jsem mu uved, že jsem byl vyraženej z místa, ze 70 lidí 50 nás tam vyrazili. A von říkal: „No, ale z nějakýho důvodu.“ Já jsem říkal: „Jo, samozřejmě, z takový vobezličky – reorganizace ústavu.“ „No, a vy jste něco prováděl?“ „To tam nikde není řečeno, že jsem něco prováděl. Z důvodu reorganizace. Sedumdesát... ze sedumdesáti lidí padesát vyrazili. Víte, tak tako... takhle... takhle u nás vypadá zákonnost. A kdo se vo to stará? Staráte se vy vo takovýdle nezákonnosti? Ne! Vy se staráte vo docela jiný věci. Vod vás se nikdy pomoci člověk ne... ne... nedočká. Vod soudů? To je stejný. Já jsem byl vodsouzenej na devět měsíců, já nic neudělal. Já byl vodsouzenej proto, že... že... z nenávisti k socialismu. To se nikdo nenamáhal mně prokázat, že z nenávisti k socialismu. Já jsem socialista. Za druhý – já tvrdil, že jsem to nečet, voni mně nevěřili furt, a kvůli tomu, že mně nevěřili, tak mě vodsoudili na devět měsíců, víte? Takovýdle. A koho já se dovolám? Vodvolal jsem se, samozřejmě to bylo potvrzeno. Tak chceš ještě další nezákonnosti? Jo?“ Ještě jsem mu tam najmenoval, jak... jak se starají... jak se mně starali o to, třikrát že zatelefonovali tam, jakej mám plat v Michli, že to čírou náhodou vim, a že jinej můj kolega, kterej vypad z Filosofickýho ústavu, že měl 2 200 a že telefonoval někdo, že nesmí mít přes 2, a museli mu to snížit na 1 980.“ Von říká: „Dyt' to je blbost, co mně to tady vykládá...“ Já jsem říkal: „Naprosto souhlasím, že to je blbost, ale je to fakt.“ (smích) No, takže jsem mu tam napovídal spoustu věcí a von říkal: „No, poslyšte, vy mně tady děláte propagandu, ne?“ Já jsem říkal: „Jakou propagandu? Já vám říkám, jaký důvody mně vedou k tomu, abych byl přesvědčen, že je nejvyšší čas už skončit ten nesmysl... tu nesmyslnou vosum let trvající dobu, kdy furt tady se mluví vo... vo normalizaci a žádná se nedělá. Desetitisíce lidí nemůžou dělat svou práci. Proč? Tomu ch... a vy... vy si myslíte, že my máme bejt zticha a držet hubu? Jo? Co bysme z toho měli? Nám se nezdá... teď má bejt konference... konference v tom... v Bělehradě, my budeme zticha a samozřejmě všichni se budeme tvářit, jako že je vše v pořádku. Ale vono to není v pořádku. Naopak teď je potřeba říct jasně, že to v pořádku není. To se musí jednou znormalizovat.“ Jo? A von pak ještě říkal: „Jo, no, a to už jste moh vidět a to se teprva budete divit, co bude rezolucí proti vám.“ A já jsem říkal: „Prosim vás, neřekněte... neříkejte, že dáte na tydlety rezoluce. Jednak přesně vš... voba víme, jak se organizují. A za druhý – jistě jich nebude tolik, co jich bylo v osmašedesátym, a na ty jste se úplně vykašlali. Brali jste v úvahu ty rezoluce tenkrát? No tak proč my bysme měli... nás by měla dneska bolet hlava z těch rezolucí, co vy si vobjednáváte?“ No. No, ale celkem bylo to v takovým... velmi takovým přátelským duchu, jo, musím říct, jo? Tak prostě ne... nebylo to... nebylo to... von mně říkal: „Nekřičte tady na mě hned na začátku.“ Já jsem říkal: „To mně musíte prominout, já mluvím dosti výrazně.“ (smích)

Dcera L. Hejdánka:

(smích) „Malý děti se mě boje a policajti.“ (smích)

Ladislav Hejdánek:

(smích) No, ale pak jako zase říkal: „To jo, to jo.“ No, a tak... no. Tak já nevím, už si na nic nevzpomínám snad. S těma rezolucema.

Dcera L. Hejdánka:

Řek: „Na shledanou“?

Ladislav Hejdánek:

Jo, to když se se mnou loučil, tak mě doprovodil ven a že... šel se mnou až úplně ven, poněvadž bude zrovna už na voběd, no a tak mně ukázal jako kam a já jsem říkal: „Helejte, a čím já se to tady

dostanu, jak jede ten autobus?“ „No, vy to neznáte?“ Já jsem říkal: „Já už jsem to zapomněl. To víte, já zas tak často tady nejsem.“ (smích) A von mi říkal, kam mám jít, a povídá: „No, tak se mějte pěkně,“ a silně mně stisk ruku, jo, a potřásl mně rukou, jo, tak jako velmi přátelsky. A já jsem se na něj zašklebil a ještě před... před... jako jsem ho předběhl a říkal jsem: „Na shledanou.“ A von lap po dechu a říkal: „No, vono je možný, že se ještě uvidíme.“ Já jsem: „To si buďte jistě!“ (smích) Tak takhle to asi... takhle to asi vypa... Jo, a ještě jsem... ještě jsem říkal: „No, a...“ „Jo, vidíte, jaký nám děláte... jaký nám děláte potíže,“ mně říkal ještě nahoře v tom, kdy... když jsme končili. A já jsem říkal: „Já vám? Snad vy mně. Já mám 12 hodin služby za sebou, ráno jsem to měl do sedmi hodin, tam teď jsme dělali regeneraci spolu, čili jsem tam byl další tři hodiny, a teď vy mě zavoláte sem, já se tam musím vrátit a musím to tam dodělávat a večer mně začíná další dvanáctihodinovka noční. Tak kdo je víc vobtěžovaněj?“ A na to neřek ani „popel“. Takže celkem jako myslím, že to bylo docela... docela takový... a měl jsem z toho živej dojem. Jo, ještě jednu věc – von ze začátku jako, když tak dělal „ty, ty, ty“, tak říkal: „No, tak prostě napíšeme, co tam řeknete, nenapíšeme, co tam neřeknete, no a co s tím dál bude, to já nevím.“ Já jsem říkal: „No to vám věřím. My to taky nevíme, a proto to zkoušíme.“ (smích) No. Já myslím, že to je tak všechno asi přibližně. Ještě mně ukazoval text tý... tý Charty, to měl udělaný zřejmě na... na Xeroxu, a jestli to je ten text, kerej... kerej jsem čet. A já říkal: „No, a počkejte, to já si to budu muset pro...“ A teď jsem to jako... jako pročítal, jestli vopravdu... Já jsem říkal: „No, tak se mi zdá, že to je text, že by to mohlo bejt.“ „No počkejte, jak to bylo na... nahoře? Jak to... mělo to napsaný takhle, nebo tam bylo... ta Charta byla vedle toho?“ Já jsem říkal: „Jo, to já už si nepamatuju.“ Voni prej byly dva typy. Já jsem říkal: „To já nevím, to už si nepamatuju. Mně de vo obsah, víte? Mně... tydlety věci já si nepamatuju. Mně de vo to... ale ten vobsah vypadá...“ Von říkal: „No, ten vobsah byl voboje stejnej.“ Já jsem říkal: „No, tak to je něco jinýho. Já myslel, že se mě ptáte, jestli tenle text jsem podpisoval, nebo jinej. No, ale teda jestli... jestli se to s obsahem shodovalo, no tak takovýdle detaily přece já si nebudu pamatovat.“ Voni podle toho zřejmě teda chtěli zjišťovat jako...

Dcera L. Hejdánka:

No, [00:36:11].

Ladislav Hejdánek:

No, no, no. Tak to ještě teda taky tohle.

Dcera L. Hejdánka:

Ještě aby se tě ptali, jestli tam nevyskakovalo nějaké písmenko. (smích)

Ladislav Hejdánek:

No, no, no, no, něco takovýho. Jo, tak eště... eště říkal, jak toho zneužívají nepřátelé naši na Západě, jak toho zneužívají, tohodle textu proti nám, jo, proti pověsti a tak dál, proti sociali... proti socialismu, jo, a proti Československu a proti socialismu. No, a já jsem mu říkal: „No, poslyšte, a když byl rehabilitovanej Slánskej a vostatních devět popravenejch, nezákonně popravenejch u nás, tak co myslíte, zneužíval toho někdo na Západě, nebo ne? Jistě že zneužíval a dodnes se toho zneužívá. No, a je to nějakej důvod? No prostě když je někdo nezákonně popravenej, no tak s... tak se musí rehabilitovat, že? No, a když se tady dělají takovýdle nezákonnosti, až se přestanou dělat, až se odstraní ty nezákonnosti, to bude slávy pro naši vlast, jo?“ Tak to je jedna věc, co... co jsme vo tom hovořili. A za druhý – von říkal: „Prosim vás, copak si myslíte, že něco takovýdlehého by si nějaký stát nechal líbit?“ Já jsem říkal: „No, právě na tom se lišej státy demokratický a nedemokratický. Ty nedemokratický si... si to líbit nenechaj, ty demokratický si to do velký míry líbit nechaj.“ On říká: „Prosim vás, nebudete mi vykládat.“ Já jsem říkal: „Nepamatuje si na příklad Angely Davisový?“ „Nechcete se snad přirovnávat?“ Já říkám: „Ne, ale velký ryby, na ty se dává větší bach... vě... na ty se dává vě... většího bacha než na ty malý ryby. A podívejte se, tu velkou rybu Angelu Davisovou voni nakonec vosvobodili a pustili. A víte co, vona se... z kriminálu dokonce ještě řídila různý akce, dávala tam interview do různých novin a tak dál. No, a podívejte

se, takovádle velká ryba a ta velká Amerika si tohleto může nechat líbit.“ No, tak tyhle dvě věci ještě tam. Jo, jo, jo, takovejch tech... tech přísloví, co tam bylo dost, tak von říkal: „Prosim vás, hlavou zeď neprorazíte.“ Já jsem říkal: „No, to je starý přísloví, ale stejně starý přísloví...”

Dcera L. Hejdánka:

Tak dlouho se chodí...

Ladislav Hejdánek:

Ne. „Stejně starý přísloví je, že kapka vydlabe kámen ne silou, ale tím, že častěji... často padá. A my teď budeme padat často.“ (smích)

Dcera L. Hejdánka:

(smích)

<<<Konec>>>